

Anna Maria Villalonga ha debutat en novel·la
JUANMA RAMOS

LA DONA DE GRIS
Anna Maria Villalonga

Editorial:
Llibres del Delicte
Barcelona, 2014
Pàgines: 167
Preu: 14,95 euros

Els Llibres del Delicte de Marc Moreno creixen amb *La dona de gris*, la primera novel·la, o potser millor, tal i com li agrada dir a la l'autora, *nouvelle*, d'Anna Maria Villalonga. Després de *Les veus del crim* i *Elles també maten*, aquest salt a la ficció era poc menys que inevitable i, com quasi sempre passa, quan aquest salt es fa lluny de la més o menys inconscient mirada juvenil, quan tot plegat és guia des del coneixement i la responsabilitat, sens dubte costa més de fer i, per contra, els resultats acostumen a ser molt més sòlids, reeixits i poderosos.

Atenent-nos als cànons formals podríem dir que aquesta història *negreja*, però ja sabem tots que els cànons cada cop són menys rígids, encotillen amb menys força i cada vegada tenen unes fronteres més difuses i obertes i potser per tot això no costa gens afirmar sense cap mania que *La dona de gris* és una magnífica història de gènere, però de les que entren per la porta falsa, evitant el carrer principal. Contra el que es podria pensar venint d'una estudianta del gènere, no hi ha persecucions, trets, grans missions internacio-

Seguint una dona

nals ni cap mena de foc d'artifici que desvirtuï les essències. Són personatges enfrontats a un destí que no coneixen i que van teixint sense saber-ho i, qui sap, potser també sense desitjar-ho, i potser per això la seva lectura es fa encara molt més atractiva i elèctrica.

És un camí lent, un pendent suau que s'aixeca sense estridències fins arribar a coronar un cim alt. La història i els seus personatges, emmarcats en una quotidianitat que sorprèn, es converteixen en un artefacte sòlid que amara els sentits, que avança amb solidesa i que atrapa amb la facilitat d'una trampa inesperada i ben teixida.

Les referències al cinema clàssic de Hollywood s'encavalquen amb un seguit de fets quotidians, d'aquells que agafats un per un resultarien vulgars i absolutament mancats de transcendència i que, afilerats en successió, acaben conduint la trama cap a un final inesperat, sobretot per tot el que té de trenador, d'oposat a les característiques vitals dels protagonistes.

La dona de gris manté un pols serè i discret amb la capacitat que tenen les coses i dels detalls petits per agafar les regnes de la vida, per acabar canviant l'ordre natural i els costums apresos, per transmutar condicions i condicionants i aconseguir un final que rebenta els esquemes.

En aquest cas un mocador, un simple mocador, esdevé el catalitzador que fa canviar hàbits, rutines i, fins i tot, maneres d'actuar, i Anna Maria Villalonga ens guia per un camí fet de petites engrunes de normalitat que es transformen en un revulsiu, en un procés acumulatiu de resultats insospitats. Aneu amb compte amb la normalitat, pot arribar a ser una eina molt perillosa. *